

VIENOTĪBA

POLITISKĀS PARTIJAS VIENOTĪBA OFICIĀLAIS IZDEVUMS

FEBRUĀRIS 2012 #15

VIENOTĪBAS jaunieši: mēs iesim, jo mums nav vienalga. Iesim kopā. Balsosim PRET

Alma Eihentāle:

«Ja Tu mīli Latviju, ja Tu cieni savus senčus un domā par savu bērnu un mazbērnu nākotni – neesi vienaldzīgs, piedalies referendumā!»

Andris Ārgalis:

«Mūsu valoda ir mūsu gods – ja nav mūsu goda, nav mūsu pašu. Sargāsim savu godu!»

Gints Branks:

«Aiz cieņas pret sevi un jauno paaudzi mums referendumā ir jāpārliecinoši jābalso pret un jāpieļiek punkts šādai absurda un provokatīvai diskusijai.»

Ivars Bandonis:

«Ja nenāksi – tevi neredzēs. Ja nerunāsi – tevi nedzirdēs. Esi viens no nākotnes veidotājiem, jo Latvija būs tāda, kādu mēs paši to veidojam ik dienas! Tiekamies 18. februārī referendumā.»

Liene Sandalāne:

«Es iešu uz referendumu, jo tas ir mans pilsoņa pienākums – tā ir mana atbildība. Es cīnīšos par citu valodu, es tās mācos, un tā ir mana bagātība, bet manas valsts valoda ir latviešu valoda – mana vienīgā!»

Dace Šjare:

«Latviešu valoda ir viena no mūsu valsts pamatvērtībām, kas cittauniešiem ir jārespektē, jo pamatvērtību apšaubīšana ir pašas valsts apšaubīšana.»

BALSO PRET

Ja nebūs Latvijas, nebūsim arī mēs

Solvita Āboltiņa

Vienotības priekšsēdētāja

Ticība Latvijas valstij, tās pamatu neaizskaramībai mums ir jānodod saviem bērniem un mazbērniem. Šis ir izšķirīgs brīdis, tādēļ dalos ar jums savos argumentos, kāpēc ir svarīgi piedalīties referendumā un balsot PRET krievu valodu kā otru valsts valodu Latvijā.

1. Latvija ir latviešu nācijas valsts. Latvijas vienīgā valsts valoda ir latviešu valoda. Tas ir mūsu Satversmes kodols, tā mūsu valsts pati sirds.

2. Būt latvietim un būt Latvijas pilsonim nozīmē būt lojālam pret savu valsti, paust cieņpilnu attieksmi un aizstāvēt tās tradīcijas, vēsturi, kultūru, valodu.

3. Latviešu valoda kā valsts valoda ir viens no četriem mūsu valsts pamatprincipiem, tikpat svarīgs kā tas, ka Latvija ir neatkarīga un demokrātiska valsts, ka tās teritorija ir nedalāma un vara pieder tautai.

4. Pieļaujot Satversmes grozīšanu valodas jautājumā, mēs atteiktos no 1918. gadā di-

binātās Latvijas Republikas būtības un valsts pēctecības. Tas nozīmētu piekrist Latvijas valsts iznīcībai.

5. 20 gadus pēc valsts neatkarības atjaunošanas ar referendumu tiek mēģināts atzīt par likumīgām okupācijas sekas. Tas ir tas pats, kas atzīt par leģitīmu pašu okupāciju!

6. Parakstu vākšanas mērķis bija provocēt un šķelt Latvijas sabiedrību. Taču latviešu nācijai jābūt atvērtai, iekļaujot visus sabiedrības locekļus, lai neveidotos noslēgtas etniskās kopienas un etniskas paralēlās pasaules.

7. Esmu pilnīgi pārliecināta, ka balsojumā pret otru valsts valodu piedalīsies ne tikai latvieši, bet arī daudzi mazākumtautību cilvēki, kas jūtas piederīgi Latvijai, pārvalda latviešu valodu un vienlaikus saglabā savu mazākumtautības identitāti.

8. Neviena starptautisks standarts neaizliedz sargāt valsts valodu un prasīt tās zināšanas no mazākumtautībām.

9. Referendums ir mūsu iespēja atkal no jauna apzināties pašiem savus pamatus – to, ka mūsu valsts ir veidota, lai latviešu tauta, piesaistot visu tautību Latvijas pilsoņus, varētu demokrātiski pati sevi pārvaldīt. Ka mūsu valsts ir vienīgā vieta, kur sargāt un atīstīt latviešu valodu un savu kultūru.

10. «Sargājiet savu valsti, izkopiet to, jo zināt – ja nebūs Latvijas, nebūsim arī jūs,» – lai šie Latvijas Republikas pirmā Valsts prezidenta Jāņa Čakstes vārdi iegulst dziļi mūsu sirdīs!

Es aicinu ikkatru Latvijas pilsoni un mūsu valsts patriotu doties uz referendumu un balsot PRET. Mums jāparāda, ka savā pārliecībā esam vienoti! Sava valsts – tas ir ikkatra individuāls un visas tautas kopīgs nopelns, un tikai kopīgiem spēkiem spēsīm mūsu Latviju veidot par plaukstošu vietu, kur katrs jūtas piederīgs, pārliecināts un gaidīts.

Tāpēc es balsošu

Valsts pamatam jābūt skaidram katram Latvijas iedzīvotājam

Valdis Dombrovskis

Ministru prezidents, Vienotība

Latvija ir demokrātiska, tiesiska, sociāli atbildīga un nacionāla valsts. Tas ir mūsu valsts pamats, kam jābūt skaidram katram Latvijas iedzīvotājam. Mūsu priekšteči 1918. gadā nodibināja Latvijas valsti, kurā latviešu valsts nācija, droša par savu identitāti, valodu, kultūru, varētu sekmīgi pastāvēt. Mazākumtautības vienmēr ir bijušas daļa no mūsu valsts vēstures stāsta, saglabājot savu unikalitāti, bet cienot valsts kopīgo identitāti. Latviešu valoda kā vienīgā valsts valoda Latvijā izsaka mūsu valsts demokrātisko un nacionālo būtību. Kopš Latvijas valsts neatkarības atjaunošanas nu jau pagājis ilgāks laiks, nekā Latvijas valstiskumam bija lemts pastāvēt pēc dibināšanas 1918. gadā – tagad mēs esam tie, kuru pienākums ir nosargāt tās identitāti, stiprināt tās drošību un labklājību.

Kārlis Skalbe savulaik teica: «Mēs negribam neko citu savā zemē kā demokrātisku Eiropu.» Šie vārdi joprojām ir aktuāli un saskan ar mū-

su mērķi – nostiprināt latvisku Latviju, ciešāk integrējoties Eiropas kodolā. Eiropa ir mūsu dabiskās piederības telpa, kurā ciena katras valsts nacionālo identitāti un valodu. Eiropa ir modelis tam, kā valstsnāciju identitāte nav pretrunā ar mazākumtautību identitātēm. Mūsu uzdevums ir neatlaidīgi nostiprināt mūsu piederību Eiropas telpai, jo saskan mūsu vērtības un intereses – ar citām Eiropas valstīm mūs vieno arī cieņa pret katras valsts unikālo nacionālo identitāti un apziņa par to, cik liela vērtība tā ir. Savu nacionālo identitāti atīsta un nostiprina katra Eiropas valsts, tas ir arī Latvijas pienākums.

Latvija ir pārvarējusi krīzi un sākusi savu izaugsmes ceļu, lai nodrošinātu Latvijas tautas labklājību. Taču, ja sabiedrību plosītu pretrunas, tā nevarētu sekmīgi attīstīties. Tāpēc es aicinu referendumā piedalīties visu tautību cilvēkus, apliecinot uzticību saskanīgai sabiedrībai un latviešu valodai. Mēs lepojamies ar Latvijas kultūru daudzveidību un visiem tiem citu tautību pārstāvjiem, kuri iemācījušies un ikdienā lieto latviešu valodu, – vēlos jums pateikties par dziļo izpratni un atbalstu mūsu kopīgajiem centieniem nostiprināt Latvijas latvisko identitāti. Saliedēta sabiedrība ir demokrātijas brieduma mēraukla un priekšnoteikums arī Latvijas ekonomiskajai izaugsmei.

Referenduma rezultātam ir jābūt skaidram un nepārprotamam apstiprinājumam, ka pamatvērtības, uz kurām dibināta Latvijas valsts, nav apšaubāmas, tāpēc aicinu visus vēlētājus piedalīties referendumā. Vēlos, lai Latvijas simtgadē, 2018. gadā, Latvijā būtu saliedēta tauta, latviešu valoda būtu mūsu kopīgā saprašanās valoda, būtu augusi demokrātiski izglītotu pilsoņu līdzdalība – lai Latvija būtu latviska un kulturāli daudzveidīga.

Tāpēc es balsošu

Tautas nobalsošanas zīme 2012. gada 18. februārī
**Vai jūs esat par likumprojekta
 “Grozījumi Latvijas Republikas Satversmē”**

**pieņemšanu,
 kas paredz krievu valodai noteikt
 otru valsts valodas statusu?**

Atzīmējiet ar “+” sev vēlamo atbildi – “PAR” vai “PRET”

PAR

PRET

Zīme, kurā būs atzīmēti gan “PAR”, gan “PRET” vai nebūs atzīmēta neviena no šīm atbildēm, tiks uzskatīta par nederīgu

NEKĻŪDIET!

Balsošanas zīmes attiecīgajā rombā jāievieļ krustiņš . Izņemot , nekādas citas zīmes neder! Nesajauc! Otrajam rombā jāpaliek tukšam. Ja vēlētājs kļūdās, pirms zīme iemesta vēlētāju urnā, to drīkst apmainīt pret citu

Kāpēc jāpiedalās? Kāpēc jābalso PRET?

- Lai visiem pasaulē ir pilnīgi skaidrs, ka Latvijā **absolūtais tautas vairākums** atbalsta vienīgo valsts valodu – latviešu valodu.
- Lai **nav vietas spekulācijām** par latviešu un krievu valodas statusu Latvijā.
- Lai **pieliktu punktu** ekstrēmistu centieniem sarīdīt un sašķelt Latvijas iedzīvotājus.
- Lai parādītu, ka **Latvija ir stipra nacionāla un demokrātiska valsts**, ka ar kampaņām un referendumiem nav iespējams apdraudēt tās pamatus.
- Lai mēs, pilsoņi, paši ar savām rokām aizstāvētu Latvijas pamatus un stiprinātu savu valsti, ne tikai gaidītu to no valdības un tiesnešiem.
- Jo Latvija ir **vienīgā vieta pasaulē**, kurā var pastāvēt latviešu nācija, latviešu valoda un kultūra.
- Jo latviešu valoda ir **vienīgā valoda**, kurā var pastāvēt Latvijas valsts.
- Jo vienīgi latviešu valodā var **saliedēt sabiedrību**. Latviešu valodai kā valstsnācijas valodai jāklūst par visu Latvijas iedzīvotāju – neatkarīgi no tautības – kopējo saziņas un demokrātiskās līdzdalības valodu.
- Jo šī ir iespēja katram no mums apliecināt savu piederību Latvijai kā demokrātiskai, nacionālai un eiropeiskai valstij un aizstāvēt mūsu valsti.
- Jo Latvijā **Satversme garantē ikvienai mazākumtautībai**, ikvienam cilvēkam tiesības un iespējas saglabāt un attīstīt savu valodu, etnisko un kultūras savdabību.
- Jo nevienam **nav un nedrīkst būt nedz aizvainojoši, nedz diskriminējoši** dzīvot latviskā Latvijā, pārvaldīt un lietot latviešu valodu.
- Jo «klusēšana ir piekrišana», un tie, kas nepiedalās referendumā, klusībā atbalsta divvalodību.

ARTIS PABRIKS

LR AIZSARDZĪBAS MINISTRS

Uzskatu, ka ar šo referendumu balsojumu pasau-
lei kļūs redzams, vai Latvijas pilsoņi ir gatavi
aizstāvēt dārgāko, kas viņiem pieder, – savu
valstiskumu, valsts neatkarību. Latviešu valoda ir
Latvijas valsts stūrakmens, tā padara Latviju
atšķirīgu no visām citām pasaules valstīm.
Referenduma iniciatori, vērsoties pret latviešu
valodu, ir vērsušies pret mūsu valsts pamatiem
un katru no mums. Ja viņi nesaņems pietiekamu
pretsparu, tad būs uzvarējuši. Šajā referendumā
ir nepieciešama katra Latvijas patriota balss. Es
iešu un balsošu PRET! Aicinu to darīt arī jūs.

AINĀRS ŠTEINS

LĪGATNES NOVADA DOMES PRIEKŠSĒDĒTĀJS

Parakstoties PRET krievu valodu kā otro valsts
valodu, es domāšu par vecākiem, vecvecākiem
un bērniem. Domāšu par godu un tradīcijām.
Esmu pārliecināts, ka katrai nācijai dzimtā valoda
ir svarīga! Esmu pārliecināts, ka līdzīgi kā es
domā krievi Krievijā, ukraiņi Ukrainā, baltkrievi
Baltkrievijā. Parakstoties PRET krievu valodu kā
otro valsts valodu, es domāšu par ciniņiem, kas
ar šādu akciju grib sanaidot sen blakusesošas
tautas. Bet es zinu, ka vairākumu cittautesu šī
provokācija neietekmēs, jo viņi zina, ka mātes
valodas īstā vieta ir tās tēvzemē.

HOSAMS ABU MERI

ĀRSTS GASTROENTEROLOGS

Es, kā jebkurš brīvās Latvijas pilsonis, uzskatu,
ka mans pienākums ir piedalīties referendumā,
balsojot PRET krievu valodu kā otro valsts
valodu, jo tas ietekmētu mūsu valstisko un
nacionālo stabilitāti. Vispār rīkot šādu referendu-
mu ir pret visiem morāles un ētikas principiem,
tas ir negodīgi pret latviešu tautu šodien un tās
senčiem, kuri cīnījās un atdeva dzīvību, lai
latviešiem būtu sava valsts valoda. Latvija mums
visiem ir tikai viena. Es aicinu jebkuru Latvijas
pilsoni 18. februārī balsot PRET.

DZINTARS ZAĶIS

VIENOTĪBAS FRAKCIJAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

Latvijā dzīvo vairāk nekā 170 tautību cilvēki. Man
nav nācies novērot, ka saziņa šo etnisko grupu
cilvēkiem būtu problemātiska. Līdz šim neviena
etniskā kopiena nebija apšaubījusi latviešu
valodu kā Latvijas valsts pamatvērtību. Mazā-
kumtautības ir Latvijas bagātība, tomēr ikvienam
ir jābūt arī atbildīgam par valsts, kurā viņš dzīvo,
vērtību saglabāšanu – jārespektē valsts intereses
un Satversme. Aicinu visus Latvijā dzīvojošo
tautību cilvēkus sargāt mūsu kopīgās valstiskās
vērtības, latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu
un balsot PRET grozījumiem Satversmē.

Mazs solītis pretī savai Latvijai

Rakstnieci Annu Žīguri intervēja Sarmīte Ēlerte

Ko mums māca referen- dums?

Patiesībā ir labi, ka tas no-
tiek, jo šis laiks kā ķirurgs at-
griez problēmu, par ko nav
runāts jau 20 gadu. Īsi sakot:
latvieši savā dzimtenē ir ju-
tušies slikti. Tas nav tikai eko-
nomisko apstākļu dēļ. Ie-
mesls ir bijis apdraudētības
sajūta. Atjaunotās Latvijas
pastāvēšanas gados bijusi
apdraudēta gan latviešu va-
loda, gan mentalitāte, gan
identitāte. Viens no iemes-
liem, iespējams, ir fakts, ka ar
latviešu valodu Latvijā nevar
iztikt, bet krievu valoda
joprojām ir pašpietiekama
un īpaši pēdējā laikā nostip-
rinās. Varbūt tā ir atskārsme,
ka aiz latviešu valodas stāv
vienīgi mūsu tauta, bet aiz
krievu – daudzie tās lietotāju
miljoni. Tautas balsošanas
jēga ir ļoti dziļa. Es ceru, ka
mūsu valsts ar šī referendu-
ma palīdzību varētu atgūt sa-
vu pašapziņu un nacionālo
lepnumu, kas atjaunotās Lat-
vijas 20 gados pārsteidzoši
kārtā ir gājis mazumā.

**Varbūt līdz šim bija mal-
dīga cerība, ka laiks visu no-
kārtos, nerunāsim par sāpi-
giem jautājumiem, celsim
ekonomiku. Netika definēti
visiem skaidri spēles notei-
kumi, arī latvieši pēdējos 10
gadus maz domājuši un ru-
nājuši par Latvijas identitā-
ti.**

Par latviešu valodas situā-
ciju ir jādodomā, jo nav pareizi,
ka cilvēkiem Latvijā gandrīz
jājūtas neērti, ka kāds neprot
krieviski. Jālabo valsts nacio-
nālās un integrācijas politi-
kas kļūdas. Piemēram, pagā-
ja daudzi gadi, līdz mūsu Iz-
glītības ministrija aizdomā-
jas par to, no kādām grāma

Anna Žigure: mums Dievs un liktenis ir bijuši labvēlīgi, un tautai pieticis gara spēka vienā gadsimtā divreiz izcīnīt neatkarību. Tā būtu ārkārtīgi bezatbildīga un nožēlojama rīcība: palaist vējā šo iespēju – dzīvot savā valstī.

Foto – Aivars Liepiņš, Dienas mediji

tām mazākumtautību skolās
māca vēsturi. Helsinkos dzī-
vo nu jau pensionēts diplo-
māts, vēstnieks Anti Karpin-
ens, kurš runā brīnišķīgā
latviešu valodā. Viņš 30. ga-
dos bija mācīties Rīgā vācu
komercskolā, toreiz uz ma-
zākumtautību skolām sūtīja
vislabākos latviešu valodas
un kultūras skolotājus. Mūsu
atjaunotās valsts politiķiem
derētu mērķtiecīgi strādāt un
veidot tādu mazākumtautī-
bu politiku, kas piesaistītu
mūsu valstij tos cilvēkus, ku-
ri šeit nonākuši padomju va-
ras pretlatviskās politikas dēļ.

Nu jau viņi te dzīvo vairākās
paaudzēs, te ir arī tuvinieku
kapi. Cik labi, ka daļa no viņ-
iem sevi identificē ar Latvi-
jas valsti, kaut paši ir krievi,
ukraiņi, baltkrievi, azerbai-
džāņi, gruzīni vai vēl kādu ci-
tu tautu pārstāvi. Tie ir mū-

su līdzpilsoņi, kuri atbrīvoju-
šies no viņiem uzspiestā zi-
moga «padomju cilvēks». Valstij šo procesu vajadzēja
balstīt spēcīgāk. Rusifikācija
Latvijas PSR skāra bargāk ne-
kā Igauniju, kas arī bija PSRS
sastāvā. 1989. gadā Latvijā
bija palikuši tikai 52% latvie-
šu, Igaunijā tomēr bija 62%
igauņu.

**Vai referendums varētu
likt arī cittautesiem dziļāk
aizdomāties par vienojošās
valsts valodas nozīmi?**

Patiesībā šī ir vienreizēja
iespēja visām tautām un to
pārstāvjiem, kuri grib dzīvot
Latvijā un ir lojāli mūsu val-
stij. Tiem, kuri labi saprot, ka
valsts esības pamatā ir latvie-
šu valoda un, tās lomu mazi-
not, valsts ēka sašķiebsies.
Otra valoda atjaunotajā Lat-
vijā būtu nāvējošs trieciens
gan valsts identitātei, gan

mūsu valstij kopumā.

90. gadu vidū Baltkrievijas
pilsoņi akceptēja krievu va-
lodu kā otro valsts valodu.
Šodien mūsu acu priekšā ir
gan baltkrievu tautas drama-
tiskais ceļš, gan valodas tra-
ģiskā situācija. Toreiz likās,
ka tauta, kas labprātīgi atsā-
kās no savas valodas, ir ļoti
slima tauta. Šodien Latvija
atrodas tādas pašas izvēles
priekšā.

Vai varam iedomāties, ka
franču tauta atteiktos no sa-
vas vienīgās valsts valodas
Francijā un ka krievu tauta
atteiktos no savējās Krievijā?
Nē, tieši otrādi, visur pasaulē
tiek stiprināts nacionālo va-
lodu statuss – pēc jaunākām
ziņām, arī Krievijā.

Ja referendumu rezultāts
rādīs latviešu valodai tikai
nelielu pārsvaru, tas nozīmē-
tu atgriešanos vēsturē, kad

latviešu valoda bija pilnīgi iz-
spiesta no oficiālās aprites.

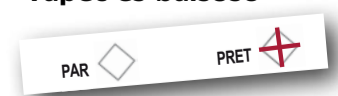
Otra valsts valoda Latvijā
nozīmētu to, ka latviešu va-
loda kļūtu, kā cara un pa-
domju laikos, par traucējošu
faktoru. Nedomāju, ka at-
jaunotās neatkarīgās Latvi-
jas pilsoņi vēlētos šādu nā-
kotnes scenāriju. Vēstures
gaitā daudzas valstis ir pa-
zudušas un noteikti pazudīs
vēl, ja par sevi necinīsies.
Mums Dievs un liktenis ir
bijuši labvēlīgi, un tautai
pieticis gara spēka vienā
gadsimtā divreiz izcīnīt ne-
atkarību. Tā būtu ārkārtīgi
bezzinīga un nožēlojama
rīcība: palaist vējā šo iespēju
– dzīvot savā valstī.

**Kādā mērā balsojums pret
otru valsts valodu būs cie-
ņas apliecinājums pagātnei,
1918. gadā dibinātajai un
90. gados atjaunotajai val-**

stij, un kādā tas ir apliecinā- jums nākotnei?

Patiesībā tas vairāk būs
apliecinājums nākotnei un
atbalsts tai paaudzei, kas bija
bērni vai pavisam jauni to-
reiz, kad tauta nostājās uz
barikādēm, 1991. gada jan-
vārī. Mūsu izvēles – gan
pirms 1918. gada, gan pirms
1991. gada – vienmēr bijušas
ļoti dramatiskas un nozīmī-
gas. Tikpat lieli bija lēmumi
par iestāšanos Eiropas Savie-
nībā un NATO. Tāpat kā bari-
kāžu laikā, no katras balss,
katra PRET ir atkarīgs, vai
spēsīm sevi saglabāt vai arī
lēnām aizslidēsim vēstures
ēnas pusē. Šķiet, ka sabiedrī-
bā atdzimst līdzīga solidari-
tātes noskaņa, kāda te valdīja
80. gadu beigās un par kuru
jaunākās paaudzes ir dzirdē-
jušas tikai stāstus. Šobrīd at-
kal ikviens cilvēks tiek nostā-
dīts liktenīgas izvēles priek-
šā, un, tāpat kā 1990. gadā, ir
jāzšķiras, kurā pusē nostā-
ties – strikti un noteikti jāsa-
ka NĒ mēģinājumam ap-
draudēt valsts valodu. Esam
nācija, kas dzīvo uz robežas,
mūsu valsts ģeopolitiskais
novietojums nedod iespēju
mierīgi snaust, mums vien-
mēr ir bijis un vienmēr būs
jāizdara izvēle starp Rietu-
miem un Austrumiem, un
vienmēr šī izšķiršanās jāap-
liecina. Arī tagad mums jā-
apliecina, ka Latvijas attīstī-
ba un identitāte balstās Eiropas
nacionālo valstu tradīci-
jās. Ļoti ceru, ka referendumus
palīdzēs nostiprināt pašapzi-
ņu, tāpat arī uzņemties lielā-
ku atbildību gan par sevi, gan
par savas valsts tagadni un
nākotni. Katrs PRET Latvijā
un ārpus mūsu valsts būs arī
mazs solītis atpakaļ uz dzim-
teni tiem, kuri savā tēvzemē
jutušies kā svešinieki.

Tāpēc es balsošu

JURIS ŠULCS

TUKUMA NOVADA DOMES PRIEKŠSĒDĒTĀJS

Es nebūtu pārsteigts, ja šāds jautājums tiktu rosināts pirms 15-20 gadiem. Jaunā valstī, kurā pēc piecdesmit gadu okupācijas perioda dzīvo ļoti dažādi domājoši cilvēki, tas būtu saprotami. Taču šodien visiem Latvijas pilsoņiem būtu jāapzinās, ka neaizstāvēt latviešu valodu būtu tas pats, kā teikt, ka mums nav vajadzīga Latvija kā suverēna valsts. Uzskatu, ka referendumā ir jāpiedalās visiem, kļiedējot šaubas par latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu Latvijā. Šī ir reize, kad malā palikt nedrīkst neviens!

SVETLANA VALDMĀNE

SKOLOTĀJA

Agrāk valodu uzskatīju par rīku, kas palīdz cilvēkiem saprasties. Tagad pienācis laiks, kad valodu grib padarīt par ieroci pret saprašanos. Negribu domāt, ka daļa Latvijas tautas apzināti palikusi vienu no valsts stūrakmeņiem – valsts valodu – zem sietena, tādējādi ļaujot kādam spēkam stiprināt savu politisko platformu uz Latvijas valsts stabilitātes rēķina. Mana izvēle ir viennozīmīga – valsts valoda ir latviešu valoda. Gribu aicināt visus, kuriem rūp Latvijas un sava nākotne, nešaubit par līdzdalību referendumā un stiprināt Latvijas pamatus.

RAIMONDS ČUDARS

SALASPILS DOMES PRIEKŠSĒDĒTĀJS

Valodas jautājums ir cieši saistīts ar nācījas un tās kultūras pastāvēšanu. Tādēļ referendums mums ir tik svarīgs. Tomēr šajā sevis apliecināšanas procesā, atbalstot latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu, latviešiem kā pamatnācijai ir jāapzinās, ka atjaunotās Latvijas pastāvēšanas 20 gadus sabiedrības integrācijas un nacionālas valsts izveide nav notikusi pietiekami pārdomāti. Mums ir nepieciešama cittautiešu palīdzība un izpratne, vēl vairāk – mums ir nepieciešami kopīgi ideāli. Mūsu partijai ir jābūt šo kopīgo saliedējošo ideālu meklējumu priekšgalā.

ĢIRTS VALDIS KRISTOVSKIS

VIENOTĪBAS VALDES LOCEKLIS

Manā vai tavā vietā mūsu nacionālo Latvijas valsti neviens cits neizcīnīs, neuzcels, negodās un nenosargās. Latvija nav svešu ļaužu, bet gan mūsu tautas gadu simtos izlolotā valsts. Mūsu priekšteči un līdzgaitnieki par to ir devušies kaujā, atdodami savu dzīvību Brīvības cīņās, izsūtījuma lēģeros vai Rīgā barikāžu laikā. Pieminot Latvijai nestos upurus, apzināsimies, ka šis februāris atkal ir izšķirošs mūsu cīņas un gribas laiks, stājoties Latvijas sardzē. Tāpēc aicinu un zinu, ka mēs iesim un pateiksim skaidru PRET! Pateiksim NĒ mūsu valsts noliedzējiem!

Valsts valoda ir mūsu identitātes pamats

Ina Druviete

Saeimas deputāte

Valoda ir tautas dzīvība

Latvija, tāpat kā vairākums Eiropas valstu, ir nacionāla valsts, kas izveidojusies viena etnosa pašnoteikšanās tiesību īstenošanas ceļā. Nacionāla valsts ir vienīgais ietvars, kas var garantēt un nostiprināt Latvijas tautas izredzes dinamiskajā izzūdošo robežu un attālumu pasaulē. Tikai un vienīgi nacionālā valstī Latvijas tauta varēs nodrošināt savu ilgspēju – tautas ataudzi un identitātes saglabāšanu. Un mūsu identitātes pamats ir latviešu valoda.

Valsts valodas statuss latviešu valodai tika atjaunots 1988. gadā. Par latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu toreiz, vēl okupācijas laikā, parakstījās 354 tūkstoši cilvēku – tā bija līdz šim vēl nepārspēta tautas iestāšanās nacionālās pamatvērtības sardzē. Vēlāk valsts valoda tika nostiprināta arī Satversmē, un latviešu valoda ierindojās to simt pasaules valodu pulkā, kam ir arī konstitucionāla aizsardzība.

Valsts valodas statuss nav tikai simboliska nodeva. Ja valsts ir daudzvalodīga, tieši valsts valoda atrodas augstākajā valodu hierarhijas pakāpē. Mūsdienās demokrātiskās

valstīs tiek nodrošinātas arī mazākumtautību valodu runātāju tiesības, tomēr valsts valodai jābūt sabiedrības vienotībai un reālai saziņas valodai. Valsts valodu no citām attiecīgajā valstī izplatītajām valodām atšķir šādas galvenās pazīmes:

valoda valsts teritorijā tiek lietota visās jomās – ģimenē, sadzīvē, valsts varas un pārvaldes institūcijās, pašvaldībās, policijā un bruņotajos spēkos, sadzīves pakalpojumu sfērā, izglītības, kultūras sfērā u. c.;

valsts garantē pilsoņu tiesības lietot šo valodu visā valsts teritorijā;

šīs valodas prasme nepieciešama, lai varētu strādāt noteiktās profesijās un ieņemt noteiktus amatus;

valsts valodas apguve ir obligāta izglītības sistēmā; valsts garantē šīs valodas aizsardzību un attīstību, veicina tās literārās formas izkopšanu;

ši valoda reprezentē valsti starptautiski.

Konstitūcijā noteiktais valsts valodas statuss parasti tiek nostiprināts īpašos valodu likumos. Pašreiz ir spēkā 1999. gadā pieņemtais Valsts valodas likums. Atcerēsimies, ka savu virzību uz neatkarīgu valsti un latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu mēs sākam no ļoti sarežģītas situācijas. Padomju Savienības rusifikācijas politikas praktiskās izpausmes noveda pie tā, ka tikai aptuveni 20% Latvijā dzīvojošo mazākumtautību pārstāvju prata latviešu valodu. Daudzās nozarēs latviešu valoda, neraugoties uz izkopto terminoloģiju, netika lietota. Tāpēc bija tik svarīgi īstenot konsekventu valsts valodas politiku. Latviešu valodas loma kopš

1988. gada ir palielinājusies visās valsts un sabiedrības dzīves jomās. Tomēr pašreizējā laika posmā joprojām vērojama nesakrītība starp valsts valodas un minoritātes valodas faktiskajām funkcijām, kas rada krievu valodas kolektīva lingvistisko pašpietiekamību, nopietna problēma ir latviešu valodas runātāju lingvistiskā uzvedība, nemotivēti pārejot uz krievu valodas lietošanu gan formālā, gan neformālā komunikācijā. Šādi fakti ļauj secināt, ka latviešu valodas pozīcijas pašreizējā laika posmā vēl nav pietiekami stabilas.

Kāpēc ir tik svarīgi latviešu valodai saglabāt vienīgās valsts valodas statusus?

Pirmkārt, Latvija ir vienīgā teritorija pasaulē, kur dzīvo skaitliski nozīmīgs un kompakts latviešu valodas runātāju kolektīvs. Valoda, tieši tāpat kā valsts himna, karogs un ģerbonis, ir valsts simbols, visu valsts iedzīvotāju kopīgā vērtība.

Otrkārt, latviešu valoda dzīvo asas valodu konkurences situācijā. Kaut arī latviešu valoda ir pietiekami liela tautas valoda (latviešu valoda no pasaules 6909 valodām ir 203. vietā pēc runātāju skaita!) un tās runātāju skaits un izkoptība paši par sevi garantētu valodas ilgspēju, divām galvenajām konkurentvalodām – krievu un angļu valodai – ir daudz lielāks runātāju skaits un starptautiskas valodas statuss. Lai līdzsvarotu šo valodu augsto ekonomisko vērtību, latviešu valodai Latvijas teritorijā jāpiemēro noteikti juridiskās aizsardzības mehānismi. Konstitucionāli noteiktais vienīgās valsts valodas statuss garantē latviešu valodas noturību.

Treškārt, Latvijai ir piemērojams unitāras nacionālvalsts valodas politikas modelis. Tas nozīmē, ka par valsts valodu tiek izvēlēta viena valsts pamatiedzīvotāju valoda, kas nodrošina arī sabiedrības integrāciju. Unitārā valstī (ne federālā, kā Beļģija, Šveice vai Kanāda) divu vai vairāku valodu vienlīdzīgs statuss visā valsts teritorijā neizbēgami novestu pie vienas valodas funkciju degradācijas un pakāpeniskas izzušanas. Valstīs, kur divām vai vairākām valodām noteikts valsts (oficiālās) valodas statuss, tas darīts simbolisku vai vēsturisku apsvērumu dēļ (Šrilanka, Somija, Izraēla, Jaunzēlande, Peru), bet reālajā dzīvē viena valoda izteikti dominē.

Ceturtkārt, minoritātes valodas pašpietiekamība nav savienojama ar sabiedrības integrāciju un valsts iekšējo stabilitāti. Oficiāla vai faktiskā divvalodības politika Latvijā varētu novest pie ilgstošas konstitucionālas krīzes, jo tā pastiprinātu lingvistisko kopienu segregācijas tendences.

«Tautas valoda, un vienīgi valoda, ir tautas stūra akmens, viņas dvēsele, viņas vēstures spogulis. Valoda ir tautas dzīvība; kas tautai mēli sien, pēc tautas dzīvības tīko.» XIX gadsimta beigās rakstīja latviešu valodnieks Jānis Kauliņš. Latviešu valoda arī XXI gadsimtā ir neatņemama tautas dvēseles jeb nacionālās identitātes daļa. Tādēļ iesim uz referendumu un neļausim tautai sasiet mēli!

Tāpēc es balsošu

Latviešu valoda mūs vienos, nevis šķēls

Aleksejs Loskutovs

Saeimas deputāts

Nesaprotu gaušanos, ka nespēj apgūt latviešu valodu

Esmu dzimis Latvijā un dzīvoju šeit visu mūžu ar īsiem pārtraukumiem studiju laikā. Pat studenta gados latviski varēju tikai šo to saprast, bet tikpat kā nespēju izveidot sakarīgu teikumu. Vēlme apgūt latviešu valodu man kļuva par apzinātu mērķi 1990. gadā, kad studēju Maskavā, izstrādājot disertāciju. Mans mērķis bija atgriezties Latvijā un kļūt par Latvijas Policijas akadēmijas pasniedzēju, Maskavā lasīju *Latvijas Jaunatni*, lai pilnveidotu valodas zināšanas.

Esmu no sirds pateicīgs Latvijas Policijas akadēmijas rektoram Zenonam Indrikovam, kurš noticeja, ka es ātri pilnveidošu latviešu valodas zināšanas, lai veiksmīgi pasniegtu krimināltiesības. Es attaisnoju viņa cerības, pasniedzot akadēmijā apmēram 14 gadu un izaugot no asistenta līdz asociētajam profesoram. Atzišos, ka 1991.–1993. gada Policijas akadēmijas studenti arī tagad ar humoru atceras manas pasniegšanas pašu sākumu un valodas kļūdas.

Valodas apgušana man sagādāja prieku, jo es jutos arvien ciešāk saistīts ar zemi, kurā piedzimu un dzīvoju. Tajā pašā laikā es biju saskā-

ries ar to pārspīlēto latviešu pieklājību, runājot ar mani krieviski pat tad, kad es sarkunu sāku latviski. Es biju uzstājīgs, sakot, ka apgūstu valodu un runāšu tikai latviski. Mani sarunbiedri bija pacietīgi skolotāji.

2004. gadā tiku apstiprināts KNAB priekšnieka amatā. Nekad nedz birojā, nedz citās valsts iestādēs neviens man nebija licis saprast, ka es esmu citāds tāpēc, ka mana dzimtā valoda ir krievu. To gan nevar teikt par anoniem komentētājiem internetā, kuru naidīgumu izcelsmes un akcenta dēļ man bija iespēja «izbaudīt». Tomēr, pareizi ir teikts – suni rej, bet karavāna iet tālāk, un, strādājot KNAB, man daudzus izdevās pārliecināt, ka amatpersona jāvērtē tikai pēc darba rezultātiem.

Jo labāk es zinu latviešu valodu, jo vairāk es nožēloju, ka valodu sāku apgūt tik vēlu, tikai ap trīsdesmit gadiem, bet, ņemot vērā manu pieredzi, es nesaprotu cilvēku gaušanos par to, ka viņi nespēj apgūt latviešu valodu sava vecuma dēļ. Lielākā daļa no viņiem te ir dzimuši un dzīvojuši visu mūžu, pirms divdesmit gadiem bija jauni cilvēki ar gaišu galvu. Neapgūta valoda ir viņu pašu kļūda un zaudējums.

Dzīvojot Latvijā un nu jau otro gadu pārstāvēt tās tautu Saeimā, apzinās, ka valsts izdarījusi nepietiekami, lai veicinātu valsts valodas apgušanu un nelatviešu integrāciju. Tomēr, redzot jauno paaudzi, kura neatkarīgi no tautības ir atvērta un toleranta, esmu pārliecināts, ka sabiedrības saliedēšanās ir iespējama un latviešu valoda būs tā, kas mūs vienos, nevis šķēls.

Tāpēc es balsošu

INGRĪDA CIRCENE

LR VESELĪBAS MINISTRE

Latviešu valoda ir mūsu tautas kods, kas gadu simtiem ir nodots no paaudzes paaudzei. Ir tikai viena valsts pasaulē, kur latvieši var brīvi runāt savā dzimtajā valodā un justies piederīgi savai nācijai. Es referendumā atbalstīšu latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu un aicinu arī ikvienu Latvijas iedzīvotāju piedalīties referendumā un tādējādi ar savu rīcību apliecināt, ka mūsu valsts pamatvērtību – mūsu valodu – apdraudēt nedrīkst.

ASTRĪDA HARJU

APES NOVADA DOMES PRIEKŠSĒDĒTĀJA

Referendums ir līcis mums izvērtēt, kas ir Latvijas valsts. Šie grozījumi ir jautājums mums ikvienam, vai mēs katrs esam gatavs aizsargāt savas valsts pamatus. Tas ir balsojums par savu latviešu valodu, savu Latvijas valsti, savu tautu un tēvzemi, ko esam saņēmuši mantojumā no iepriekšējām paaudzēm. Šis balsojums ir mūsu atbildība, lai nodrošinātu nākamībā latviešu tautas, latviešu kultūras un valodas attīstību. Tieši tāpēc, mīlot un cienot savu dzimto valodu, Latvijas valsts identitātes pamatu, mums jāpiedalās referendumā un jāpaūz sava attieksme PRET nelietīgu rīcību.

LĪVIJA PLAVINSKA

RĒZEKNES NOVADA DOMES DEPUTĀTE

18. februārī netiks dalīti ministru krēsli vai vietas Saeimā. Tā ir diena, kad ir jāaizmirst aizvainojumi un politiķu neizdarības. Ir vienkārši jāiet aizstāvēt savas valsts pamatus. Ir ne tikai jāiet pašam, ir jādara viss, lai uz nobalsošanu aizietu iespējami daudz vēlētāju. Šobrīd ir auksts, pasliktināta satiksme, sevišķi gados vecākiem lauku cilvēkiem ir grūti nokļūt līdz iecirkņiem. Tam ir risinājums – piesakieties vēlēšanu iecirkņos, lai vēlēšanu komisijas darbinieki ierodas jūsu dzīvesvietā un jūs varat nobalsot. Būsim atbildīgi, aktīvi un darbīgi!

PĒTERIS ROŽINSKIS

RIEBIŅU NOVADA DOMES PRIEKŠSĒDĒTĀJA VIETNIEKS

Šobrīd krievu un latviešu tautības cilvēki ir cieši sasaistīti kopā, tie ir vienlīdz labi ģimenes draugi, kā arī labi kolēģi, ieņem atbildīgus amatus valsts un pašvaldību iestādēs, un tiem nepastāv nekādi valodas šķēršļi kontaktējoties. Esmu pārliecināts, ka saskaņotiem, ušakoviešiem un lindermaniešiem neizdosies sanaidot mūs savā starpā un referendumam neapdraudēs Latvijā mieru un nacionālā valstiskuma pamatus – valsts valodu.

Piederība Latvijai ir latviešu valodā

Andrejs Judins
Saeimas deputāts

Latvija man nav un nekad nav bijusi «sveša» vai «viņu» zeme

18. februārī mēs balsosim PRET divvalodību, PRET Latvijas vājināšanu, PRET mēģinājumiem pa kluso demonstēt Latvijas Republiku, PRET sabiedrības sašķelšanu divās kopienās. Latvija ir mūsu valsts, un mēs visi esam atbildīgi par tās nākotni. Latvija mainās, iegūstot jaunus vaibstus, bet ir vērtības, kuras nedrīkst pazaudēt. Latviešu valoda nav tikai komunikācijas instruments – tā ir bagātība, kas atšķir Latviju no citām pasaules valstīm, kas saliedē mūsu sabiedrību. Latviešu valoda vieno Latvijas cilvēkus neatkarīgi no viņu etniskās izcelsmes, ādas krāsas un dzimtas valodas. Mēs visi esam piederīgi Lat-

vijai, un Latvija pieder mums un mūsu bērniem.

Mani vecāki ir krievu tautības, tomēr etniskā izcelsme man nav radījusi spriedzi vai problēmas nedz sadzīvē, nedz profesionālajā darbībā. Izskaidrojums tam ir vienkāršs – Latvija man nav un nekad nav bijusi «sveša» vai «viņu» zeme – es dzīvoju savā valstī, un man ir gods strādāt tās labā! Vai tas būtu iespējams bez latviešu valodas? Noteikti ne! Kā var dzīvot savā valstī un nezināt tās valodu? Kā var just piederību Latvijai, Latvijas tautai, ja tās valoda tev ir sveša?

Teju katrai latviešu ģimenei ir stāsti par laiku pirms Otrā pasaules kara, par neat-

karīgu Latviju – nodoti no paaudzes paaudzē. Cittautiešiem, kas ieradās pēc kara, šādu ģimenes stāstu nav. Lieļai daļai Latvijas iedzīvotāju pirms neatkarības atjaunošanas nebija ne mazākās nojausmas, kāda bija Latvijas Republika, diemžēl arī šobrīd daudziem šādas izpratnes nav. Ir jāizprot valsts, kurā dzīvojam, kuru visi kopīgiem spēkiem veidojam. Latvija nav iedomājama bez latviešiem, bez latviešu kultūras. Bet to savukārt nav iespējams izprast, nesaprotot latviešu valodu. Esat mēģinājuši iztulkot kādā citā valodā (kaut vai krievu) latviskās dainas? Vai Latvijas himnu? Latviešu kultūra, Latvijas valsts

pastāvēšanas jēga ir saprotama vienīgi latviešu valodā.

Parakstu vākšana par otro valsts valodu un referendumā pieprasīšana ir vērsta pret Latvijas tautas un Latvijas Republikas interesēm, jo tās mērķis – šķelt sabiedrību, veidot divkopienu valsti, demotivēt cittautiešus apgūt un lietot latviešu valodu. Latvijas tautas pārliecinošs PRET ir vienīgā iespēja esošajā situācijā parādīt, ka apzināmies atbildību par Latvijas nākotni un esam gatavi to aizsargāt.

Gan latvieši, gan citu tautību cilvēki, kas dzīvo mūsu valstī, veido vienu, nedalāmu Latvijas tautu. Latviešu valoda ir atslēga, kas paver durvis

uz latviešu kultūru, uz piederību Latvijai, – tā ir arī neatņemama Latvijas krievu identitātes sastāvdaļa. 18. februāra referendums nav PRET krievu valodu vai krievu tautības cilvēkiem. Mēs balsosim PRET centieniem sagraut Latvijas kultūras telpu, kurai piederīgi ir visi Latvijas iedzīvotāji – gan latvieši, gan krievi, gan ebreji, poļi, lietuvieši, igauņi u. c.

Tāpēc es balsošu

Runāsim skaidri un gaiši

Sandra Kalniete,
Eiropas Parlamenta deputāte, ETP grupa,
Vienotības domes priekšsēdētāja

Man atkal un atkal sev jāvaicā, kā mēs tik tālu varējām nonākt

dāms, ka es izskrienu ātrija vidū. Rokas pašas paraujas uz augšu, un, atliekusi galvu, es kliecdu, cik vien spēka, kamēr balss no pārpūles izdziest. Beidzot Latvija ir īsti brīva un mums ir nākotne! Mēs plauksim, mums dzims daudz bērnu, un pēc divdesmit gadiem Latvijā visi runās vienā valodā. Latviešu valodā. Jā, Atmoda bija par nākotni mūsu tautai, par tiesībām būt latviešiem. Tāpēc mēs sādēvamies rokās *Baltijas ceļā*, un tāpēc mēs stāvējam uz barikādēm.

Toreiz es nebūtu ticējusi, ka pēc divdesmit gadiem pienāks diena, kad mums, referendumā balsojot PRET divvalodību, būs jāaizstāv mūsu tiesības uz nacionālu valsti. Man atkal un atkal sev jāvaicā, kā mēs tik tālu varējām nonākt. Mēs taču bijām tik piedodoši un saprotoši, ka tiem daudzajiem cilvēkiem, kurus okupācijas laikā šeit atveda padomju rusifikācijas

politika, piedāvājām kļūt par Latvijas pilsoņiem. Pretī mēs sagaidījām tikai to, ka viņi būs lojāli Latvijas valstij, zinās un izpratīs mūsu vēsturi, iemācīsies un lietos latviešu valodu.

Diemžēl daudzi šo piedāvāto izlīgumu nepieņēma, jo nevēlējās patiesi atbildēt uz jautājumu, kā un kāpēc viņu vectēvi un tēvi bija nonākuši Latvijā. Viņiem vieglāk bija turpināt dzīvot ar nepatiesiem pieņēmumiem par atbrīvotājiem un attīstītājiem, kas ieradušies te gaidīti un mīlēti. Tas deva morālu pamatojumu izvīrīt nereālas un nepamatotas prasības pēc pilsonības «nulles vari-

anta», izglītības krievu valodā un valsts valodas statusa krievu valodai.

Es centos būt iekļūta un saprast tos cilvēkus, kas pēc PSRS sabrukuma bija zaudējuši padomju identitāti, bet citas viņiem nebija. Es cerēju, ka laiks visu noliks savās vietās. Pieļāuju, ka līdzīgi jūta un rīkojās daudzi latvieši. Tagad jāatzīst, ka mēs esam kļūdušies un kopš neatkarības atjaunošanas esam sūtījuši divdomīgus signālus. Mūsu neskaidro un nenoteikto integrācijas politiku viņi ir iztulkājuši kā nācīgas gribas trūkumu. Ar savu gatavību runāt krieviski mēs esam mazinājuši viņu motivāciju

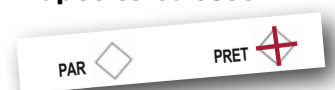
lietot latviešu valodu. Savukārt Latvijas valsts vadītāju, ministru un deputātu gatavību runāt krievu valodā mediji uzskata par pienākošu lietu, nevis par labas gribas izpaušmi. Tāpēc es uzskatu, ka turpmāk valsts vadošajām amatpersonām publiski vienmēr būtu jārunā latviski. Tas nav individuālas izvēles, bet valstiskas pašapziņas un pašcieņas jautājums.

Mēs esam pieļāvuši kļūdas arī izglītības sistēmā, kura īsti neveido valsts piederības un patriotisma jūtas ne latviešu, ne cittautiešu skolēnos. Mēs pārāk maz uzmanības esam pievērsuši pilsoniskajai izglītībai, izpratnes veicināšanai par pilsoņu tiesībām un pienākumiem pret valsti. Pēc neatkarības atjaunošanas valdībai strauji bija jākoncentrējas uz pirmās pēcnēatkarības paaudzes eiropiska pasaules uzskata un patriotisma jūtu veidošanu. Šim procesam bija jāiet roku

rokā ar tikpat strauju latviešu valodas lomas palielināšanu mācību procesā. Tā būtu skaidra un noteikta politika, kuru īsteno absolūtais vairākums Eiropas valstu.

Pēc 18. februāra mums ir jārikojas mērķtiecīgi un sistemātiski, lai mēs labotu mūsu pieļautās kļūdas. Tā mēs pierādīsim gan paši sev, gan pārējai pasaulei mūsu nācīgas stingro gribu sasniegt mērķi – latvisku Latviju vienotas Eiropas kodolā. Viens no soļiem ceļā uz šo mērķi ir 18. februāra referendums, kurā mums ļoti skaidri un gaiši jāpasaka NĒ! sabiedrības šķēļiem. Tāpēc iesim paši un aicināsim citus nepalikāt malā un balso!

Tāpēc es balsošu

1991. gada 24. augusts. Es esmu viesnīcā *Rūdzenē* ātriņā, kad uzzinu, ka Jeļcins ir atzinis Latvijas neatkarību. Prieks ir tik spējš, tik neval-

JĀNIS LĀČPLĒSIS
SAEIMAS DEPUTĀTS

Referendums nedrīkst kļūt par iemeslu Latvijas sabiedrības šķelšanai pēc etniskā principa. Lai nepieļautu manipulācijas ar jūsu viedokli, ir jāiet un tautas nobalsošanā jāpauž sava attieksme. Referenduma rezultātiem jāklūst par pamatu uz savstarpēju cieņu balstītai, konstruktīvai starpkopienai diskusijai.

SARMĪTE ĶIKUSTE
DAUGAVPILS LATVIEŠU BIEDRĪBAS
PRIEKŠSĒDĒTĀJA

Mēs, Latgalē dzīvojošie, gandrīz ikkatrs pārvaldām vismaz divas vai vairākas valodas. Mēs labprāt runājam arī krievu valodā, tomēr latviešu valodu mēs vēlamies celt godā jo īpaši. Latgales iedzīvotāji nebaidās no tautas nobalsošanas valodas jautājuma, mēs dosimies uz referendumu un aizstāvēsim latviešu valodas pašcienu. Atbalstot šo nostāju, arī es došos uz referendumu un balsošu PRET, tādējādi balsojot par latviešu valodas godā celšanu.

IEVA AKURĀTERE
RĪGAS DOMES DEPUTĀTE

Ja man jautā, vai tu gribi labprātīgi, vienkārši tāpat atdot pusi Latvijas tiem, kuri turpina komunistu genocīda uzbrukumu latviešu tautai un vēlas pārkrievot Latviju, es atbildu – NĒ, negribu, esmu PRET! Es neatdošu savu Latviju, par kuru ciniņāties vēl tad, kad mūs vajāja čeka, kad mūs lika trako namos, sūtīja uz Sibīriju un kad stāvējām barikādēs! Es iešu un parakstīšos PRET!

ILZE VIŅĶELE
LR LABKLĀJĪBAS MINISTRE

Referendumā balsošu PRET otru valsts valodu. Saviem bērniem nenovēlu manas bērniņas pieredzi. Uzaugu Rēzeknē, kurā saziņas valoda ar rotaļbiedriem māju pagalmos bija krievu, kurā pēc stundām kautiņi starp latviešu un krievu skolu audzēkņiem bija izplatīta parādība. Esmu par daudzu valodu prasmī indivīdu līmenī un vienu valsts valodu Latvijā.

Valoda – nācijas gribas simbols

EGILS LEVITS
KONSTITUCIONĀLO TIESĪBU
SPECIĀLISTS

Iespēja apzināties valsts pamatus

Šīs diskusijas dos cilvēkiem iespēju atkal apzināties mūsu valsts konstitucionālos pamatus – to, ka mūsu valsts ir veidota, lai latviešu tauta, piesaistot visu tautību Latvijas pilsoņus, varētu demokrātiski pati sevi pārvaldīt, kur tā kā valsts nācija pati savā valstī varētu kopt un attīstīt savu valodu, kultūru, savu pasaules redzējumu, skatu uz vēsturi un kur šāda valsts nacionāli kultūralā identitāte tiek respektēta kā vienojoša saistviela visiem valsts iedzīvotājiem neatkarīgi no tautības, reliģijas vai citām kategorijām... Tas mazinās latviešu nedrošību par savu identitāti un savu vietu Eiropā. Un šis pilsoniskās apziņas pieaugums stiprinās Latvijas valsti, tās latvisko identitāti, valsts valodu. Tas padarīs to pievilcīgāku arī citautiešiem.

Tas, ka Latvija ir latviešu nācijas valsts, izriet no mūsu valsts izveidošanas jēgas, kas ir iekodēta Satversmē. [...] Šis virsprincips ir Latvijas valsts pamataksioma, tās eksistences pamats.

Uzsvēršu, ka nācijas un valsts nacionālā identitāte ir Eiropas normalitāte. Valsts nācijas nacionālā identitāte nosaka attiecīgās valsts nacionāli kultūralo identitāti, kas īpaši izpaužas kopējā

valsts valodā, kultūrā, sociālajā atmiņā. [...]

Moderna, mūsdienīga latviešu nācija var vienlaicīgi būt gan dziļi latviska, gan eiropiska un rietumnieciska. Tie, kas mēģina pretstatīt latvisko vai eiropisko, vai rietumniecisko, neizprot šo identitāšu būtību. (*Jurista Vārds*, 2012, Nr. 1)

Ir vairāki valodas politikas līmeņi. Pirmais – un svarīgākais – līmenis ir pašu latviešu kā indivīdu nostāja. Tas nozīmē, ka katram latvietim satiksmē ar citu Latvijas iedzīvotāju ir konsekventi vienmēr un visur jālieto tikai un vienīgi latviešu valoda. Nebūtu normāli, ja kāds latvietis satiksmē ar citu Latvijas iedzīvotāju sāktu runāt vai pārietu uz angļu, krievu, vācu vai ķīniešu valodu. Tas nozīmētu, ka šis latvietis neatzīst savas valodas lietošanu savā zemē par pašsaprotamu. Protams, tas neskar mazākumtautību piederīgo tiesības un iespējas, ja tie to vēlas, savstarpējā saziņā latviešu valodas vietā lietot savu valodu. Latviešu valodas kā valsts valodas statusu mēs katrs īstenojam – vai arī neīstenojam – savā ikdienā. Tas ir katra paša rokās – savā valstī vienmēr un visur runāt latviski. Tas atbilst arī Eiropas nacionālo valstu praksei. (*Tagad*, 2007, Nr. 4)

Izveidojot savu valsti, latviešu nācija no mazākumtautības Krievijā kļuva par valsts nāciju savā valstī – Latvijā. Nācija ir tauta, kam ir sava nacionāla valsts. Latviešu nācija ieguva savu valstisku ietvaru. Bez savas valodas nevar būt nedz nācija, nedz valsts. Tādēļ loģiski, ka valsts nācijas valoda ir valsts valoda. (*Jurista Vārds*, 25.10.2011.)

SANITA OSIPOVA
TIESĪBU VĒSTURES UN SOCIOLOĢIJAS SPECIĀLISTE
Konstitūcija kā pamatdokuments var pastāvēt tikai valodas formātā. Valoda, kurā konstitūcija tiek pieņemta, ir

VAIRA VĪĶE-FREIBERGA
EKSPREZIDENTE

Sprīdēlē par neiešanu uz referendumu, it kā tas zem latviešu pašciņas. Ja būs skaitliski mazs rezultāts pret krievu valodu kā otro valsts valodu, pat ja referendums nenesīs rezultātus, un, visticamāk, tā arī notiks, tas tik un tā starptautiski no

uzskatāma par valsts valodu. Tā kā konstitūcija ir nācijas gribas simbols un vērtība, tad arī valoda, kurā tā ir pieņemta, ir vērtība. Līdz ar to katra konstitūcija padara valsts valodu par konstitucionālu vērtību. [...] Satversme ar savu pastāvēšanu apliecināja tautas gribu un izvēli savas valsts pamatus pasludināt latviešu valodā, kas ir neatņemama konstitucionāla vērtība, kas iekļauj savas tautas domāšanas stilu, pasaules uzskatu un apvieno nāciju. (*Jurista Vārds*, 18.10.2010.)

INETA ZIEMELE
STARPTAUTISKO TIESĪBU
SPECIĀLISTE

Valsts pastāvēšanu nodrošina tieši tās pilsoņi. Tādējādi tauta, kura ir izvēlējusies sevi saorganizēt un izveidot valsti un kurai ir izdevies to panākt, turpina saglabāt atbildību par šīs valsts turpināti-

Krievijas puses tiks izmantots. Tikai tāpēc jau tas tiek organizēts. Šis referendums būs atspēriena punkts kārtējai propagandas kampaņai pret Latviju, un mūsu diplomātiskajiem dienestiem jābūt tam gatavam. Tāpēc svarīgi ir zināt, cik ļaudīm Latvijā ir svarīga latviešu valoda kā vienīgā valsts valoda. [...] Tiem, kam rūp latviešu valoda, jāiet un jābalso pret. (*Diena*, 30.01.2012.)

Valsts nācijai ir galvenā atbildība valsts veidošanā, un tā nevar svīties un uzvesties kā mazākumtautība. Savukārt personām, kas pieder mazākumtautībām, ir jāvēlas atzīt Latviju raksturojošus pamatelementus un jāvēlas kļūt piederīgiem Latvijai, jo tādējādi viņi stiprina valsti, no kuras viņi gaida savu tiesību aizsardzību. (*Jurista Vārds*, 2012, Nr. 1)

MĀRA ZĀLĪTE
DZEJNIECE

Starpnāciju valoda Latvijā ir latviešu valoda. Noticēsim taču beidzot, ka tā patiešām ir! Latviešu valodas dzīvība ir katram runātājam uz mēses.

Priekšā daudz darba valsts valodas labā. Tuvākais – referendums. Būsim pret valsti apdraudošām provokācijām! Iesim uz referendumu! Balsošim PRET! (*Diena*, 27.01.2012.)

NAURIS PUNTULIS
OPERDZIEDĀTĀJS

Ir lietas, ar kurām neļūko. Mēs nekad neļūkojam, piemēram, ar nāvi. Bet šajā gadījumā Nils Ušakovs atļaujās jokot ar Latvijas valsts nāvi. Ne tikai Ušakova kungam, bet visiem, kuri parakstās par krievu valodu kā otro valsts valodu, ir jāzina, ka viņi patiesībā parakstās par Latvijas valsts iznīcināšanu. Tas ir paraksts par nāvi, paraksts par lietām, ar kurām neļūko. Pēc tam jau var runāt daudz ko, sak, es patiesībā biju domājis to, un paraksts bija manas pašciņas dēļ un tā tālāk. (*NRA*, 22.11.2011.)

**NO VALSTS PREZIDENTA
VALSTS VALODAS KOMISIJAS
PAZIŅOJUMA**

Latvijas Republikas Satversmes 4. pants nosaka, ka valsts valoda Latvijas Republikā ir latviešu valoda. Valsts valodas komisija uzskata, ka tā ir viena no Satversmes kodola normām, kas nosaka Latvijas kā nacionālas valsts identitāti, nodrošina Latvijas tautas saliedētību un pauž latviešu valodas kā valsts nācijas valodas loģisko statusu.

Otras valsts valodas ieviešana Latvijā ir pretrunā ar valsts konstitucionālajiem pamatiem, traucēs mazākumtautību integrāciju un vienotas sabiedrības funkcionēšanu, kā arī apdraudēs latviešu valodas eksistenci.

Valoda. Nācija. Valsts

Edgars Engģers,
vēsturnieks,
Vienotība

1918. gadā dibinātā Latvijas valsts nebija kāda starptautiska darījuma nejaušs rezultāts. Latvijas valsts bija latviešu nācijas izcīnīta: latvieši bija sevi apzinājušies kā nāciju, bija pilsoniski organizējušies, un latviešu sabiedriskie darbinieki spēja skaidri izteikt, pārstāvēt un aizstāvēt savas tautas intereses. Bija politiska griba pašnoteikties un gatavība šī mērķa labā ziedot arī dzīvības. Jānim Čakstem pieder vārdi: «Latviešu tautā nodibinājās uzskats, ka: mēs gribam būt brīvi un būsime brīvi.»

Kad ASV vēstnieks Krievijā Deivids R. Francis 1918. gadā teica: «Ja latvieši ir atsevišķa tauta ar savu valodu un vēl plašu inteliģenci, kāpēc tad viņi nevarētu nodibināt savu valsti,» latviešu pārliecība, ka viņiem ir tiesības uz savu – latviešu nācijas – valsti, jau bija skaidri pieteikta. Vēstnieks pārstāvēja ASV prezidenta Vudro Vilsona deklarēto nāciju pašnoteikšanās principu, kas kļuva par pamatu jaunam nacionālo valstu dibināšanas vilnim pēc Pirmā pasaules kara. Uz Austroungārijas, Osmaņu un Krievijas impērijas drupām XX gs. sākumā dzima jaunas nacionālas valstis: Lietuva, Somija, Polija, Igaunija, Īrija, Čehoslovākija, Austrija, Ungārija, Dienvidslāvija, Kipra, Turcija. Latvija bija viena no tām.

Ceļā uz latviešu nāciju

XIX gs. visu Eiropu pāršalca nāciju un nacionālo valstu veidošanās vilnis. Latvijā XIX gs. Eiropas idejas par nāciju un nacionālo valstu veidošanos krita jau sagatavotā augsnē.

Latviešu tautas veidošanās no baltu maztautām notika jau viduslaikos. Krustnešu valdīšana un kristietība izdzēsa politiskās robežas, bet migrācija mazināja maztautu valodu atšķirības. Latviešu tautas izveidošanos ievērojami sekmēja grāmatu izdošana latviešu valodā no XVI gs., skolas latviešu valodā, kas bija brāļu draudžu (hernhūtiešu) darbības rezultāts XVIII gadsimtā. Beztiesīgo zemnieku prātos auglīgu augsni atrada arī Franču revolūcijas idejas, kas līdz ar Napoleona karaspēku nonāca Latvijas teritorijā.

Latviešu sabiedrības emancipācija neatverama loma bija jaunlatviešiem XIX gs. otrajā pusē, viņu galvenais darbības lauks bija latviešu valodas un kultūras kopšana, saglabāšana un veidošana. Pusgadsimta laikā latviešu valoda no zemnieku valodas tika izkopta par pilnvērtīgu literāro valodu. Dziesmu svētki kļuva par tautas pašorganizē-

Rīgas Daugavmalas nocietinājumi pret bermontiešiem. Foto – J.Rieksts, no Latvijas Nacionālajā Vēstures muzeja

Tautas frontes rīkotā manifestācija Par Latvijas valsti, par brīvu cilvēku. Daugavmala. 1990. gada 17. marts.

Foto – Aivars Liepiņš

šanās skolu. Jaunlatviešu iesāktās pirmās tautas atmodas laikā pirmoreiz izskanēja vārds «Latvija» kā apzīmējums visām latviešu apdzīvotajām zemēm. Latvieši sevi sāka apzināt kā Latvijas pamattautu un kultūrnāciju, kurai ir kopīgas nacionālas intereses un prasības iepretim vācu un krievu mazākuma politiskajai un sociālajai virskundzībai latviešu zemē.

Latviešu pašapziņa bija ārkārtīgi nepieciešama XIX gs. beigās, kad pār Krievijas impēriju vēlās skarbs rusifikācijas vilnis. No 1890. gada mācības skolās notika tikai krievu valodā. Par sarunāšanos latviski bērns sodīja – kaklā uzkāra īpašu soda dēli ar uzrakstu «*ja govoril po latiškvi*», kas bija jānēsā tik ilgi, kamēr sodītais nebija atradis un uzrādījis kādu citu, kas sarunājās latviešu valodā.

Latviešu pretestība rusifikācijas kampaņai līdzās zemnieku beztiesīgajam stāvoklim kļuva par iemeslu tam, ka 1905. gada revolūcija Latvijas teritorijā uzbanga ar

tādu spēku, kas nebija novērojams citur impērijā. Īsi pirms tam 1903. gadā Miķelis Valters rakstīja «Lauzieties ārā no Krievijas!», tas uzskatāms par pirmo latviešu tautas prasības pieteikumu pēc savas neatkarīgas valsts. Latvijas valsts idejas tapšanā latviešu valodai un kultūrai bija centrāla loma.

Top valsts

Kad 1918. gadā Latviešu Pagaidu nacionālā padome nolēma sākt Satversmes sapulces organizēšanu, kurai bija jāapstiprina sabiedrisko, politisko darbinieku un inteliģences jau paustais nodoms dibināt savu valsti, padome aicināja latviešus organizēties ne tikai Latvijā, bet arī Iekškrīvijā – starp latviešu bēgļiem, kas tur bija devušies Pirmā pasaules kara laikā, un kolonistiem. Tas bija pašsaprotami, jo pašnoteicās latviešu nācija. Primāra Latvijas valsts izveidošanā bija nācijas subjektīvā griba. Šis Latvijas valsts dibināšanas nodoms – lai latviešu nācijai

būtu pašai sava valsts – ir iekodēts 1922. gadā pieņemtās Satversmes kodolā.

Tomēr sava Latvijas valsts latviešiem vēl bija jāizcīna ar ieročiem rokās un jāsamaksā ar vairāk nekā 3000 karavīru dzīvību. Neatkarīgā un demokrātiskā Latvija bija latviešu nācijas interešu iemiesojums, taču ar to Latvijas teritorijā konkurēja idejas par citiem valstiskiem veidojumiem.

Pēteru Stučas vadībā ar Ļeņina pilnvarojumu bija mēģinājums Latvijas teritorijā izveidot «internacionālu valsti, kurā sakustu visas tautas». Šādas padomju valsts idejas pamatā bija Krievijas valstiskums, krievu valoda un bolševiku ideoloģija par krievu proletariāta interesēm. Savukārt baltvācu muižnieku nodoms bija Latvijā izveidot Apvienoto Baltijas hercogisti, kurā ietilptu arī Igaunija un kura varētu kļūt par Vācijas valsts interešu pārstāvi. Šim mērķim kalpoja Fon der Goltca salasītais karaspēks, 1919. g. mēģinājumiem izdzēst latviešu un igauņu neatkarības centienus pievienojās Bermonta vadītie krievu baltgvardi.

Neatkarīgu Latvijas valsti latviešu tauta izcīnīja 1918.–1920. gada Atbrīvošanas karā, izcīnot uzvaru gan pret Vāciju, gan Padomju Krieviju. Taču tas nenozīmē, ka latvieši nodibināja valsti tikai «priekš sevis». Gan Atbrīvošanas karā, gan valsts dibināšanā piedalījās mazākumtautību pārstāvji, kas savu nākotni saredzēja kopā ar latviešiem demokrātiskā un neatkarīgā Latvijā. Piemēram, par kaujas nopelniem ar augstāko Latvijas apbalvojumu Lāčplēša Kara ordeni tika apbalvoti arī 47

vācieši, 15 krievi un 27 citu tautību pārstāvji.

1919. gada Pavalstniecības likums blakus latviešiem, kas bija Latvijas iedzīvotāju lielais vairākums, Latvijas pilsonību piešķīra arī ar Latviju saistītiem mazākumtautību piederīgajiem. Tomēr latvieši kā valstsnācija, savā vēsturiskajā zemē pašnoteicoties, izveidoja Latvijas valsti un veido Latvijas tautas kodolu. Latviešu valstsnācija savā zemē nosaka valsts nacionālo, latvisko raksturu. Savukārt mazākumtautībām ar likumu tika noteikta plaša kultūras autonomija.

Padomju okupācija

Pēc Latvijas Republikas okupācijas 1940. gadā tika sāktā strauja Latvijas iedzīvotāju lingvistiska asimilācija PSRS krieviskajā telpā. Latviešu valoda zaudēja valsts valodas statusu, pat kultūras iestāžu grāmatvedība bija krievu valodā. Tika iedibināta valodas ziņā nošķirta skolu sistēma. Latvijā varēja pilnvērtīgi dzīvot, nezinot ne vārda latviski. Latvija aiz dzelzs aizkara tika nodalīta gan fiziski, gan garīgi no savas dabiskās piederības telpas – Eiropas. Otram «dzelzs aizkaram» bija jānorobežo latvieši no savas pagātnes – neatkarīgās Latvijas.

Padomju okupācijas laikā ievērojama daļa Latvijas iedzīvotāju tika iznīcināta un deportēta. Vienlaikus okupētājā Latvijā kolonizēšanas nolūkā tika iesūtīti simtiem tūkstoši PSRS pilsoņu. Tas būtiski mainīja Latvijas iedzīvotāju nacionālo sastāvu. 1935. gadā Latvijā bija 76% latviešu, 1989. gadā – tikai 52%. Neviens cits Eiropas valsts pēc Otrā pasaules kara

nav uzņēmusi vairāk kā 10–15% imigrantu no kopējā iedzīvotāju skaita. Igaunijā un Latvijā apmetās divtik. Nekad iepriekš vēsturē latviešu nācijas pastāvēšana demogrāfiski nebija tik apdraudēta. Latviešu valoda un kultūra okupācijas laikā pusgadsimta garumā kļuva par tautas izdzīvošanas pamatu. Inteliģences nestā iedeja par latviešu valodas un kultūras tiesībām kļuva par centrālo vienojošo trešās atmodas ideju astoņdesmito gadu beigās. Ne velti to dēvē par Dziesmoto revolūciju.

Atjaunotā valsts

1990. g. 4. maija Neatkarības deklarācijā, atjaunojot Latvijas Republiku, tika uzsvērtā atjaunotās valsts tiesiskā pēctecība ar 1918. gada Latvijas Republiku, kas dibināta, «īstenojot latviešu tautas pašnoteikšanās tiesības».

Latviešu valodas kā valsts valodas statuss 1998. gadā tika nostiprināts Satversmē. Kamdēļ tas nebija vajadzīgs līdz tam? Latviešu valodas izplatība un pastāvēšana pirmskara Latvijā bija dabiski stabilās pozīcijās. Pēc mehāniskā iedzīvotāju sastāva maiņas okupācijas laikā latviešu valodas statuss vairs nav tik pašsaprotams. Divdesmit gados Latvijas valsts politika ir bijusi vērsta uz latviešu valodu veicinošiem pasākumiem, tika piedāvāti valsts apmaksāti valodas kursi, nostiprināts valodas tiesiskais regulējums, veikta skolu valodas reforma. Tas ir būtiski mazinājis okupācijas sekas. Tomēr priekšā vēl ir ilgs un pacietīgs darbs, lai visi Latvijas iedzīvotāji prastu latviešu valodu. Lai valodas nezinašana neradītu nedrošību un sliktākas pozīcijas darba tirgū. Mazākumtautību tiesības saglabāt savu valodu un kultūru ir garantētas Satversmē. Taču latviešu valoda ir visu Latvijas iedzīvotāju demokrātiskās līdzdalības valoda, saliedētas sabiedrības, piederības valoda Latvijas valstij. Katram latvietim un Latvijas patriotam savā valstī publiskā saskarsmē ar mūsu valsts iedzīvotājiem ir svarīgi lietot tikai un vienīgi latviešu valodu, tādējādi stiprinot latvisko vidi.

Latvijas valsts XX gs. sākumā tika dibināta un XX gs. beigās atjaunota, lai nodrošinātu latviešu nācijas, valodas un kultūras pastāvēšanu. Valsts, kad tā reiz tiek dibināta, nav domāta vienas vai dažu paaudžu lietošanai. Valsts dibināšanas nodomā ir vēstījums nākamajām paaudzēm. Mēs šeit un šodien, rūpējoties par savas valsts identitāti, uzņemamies pienākumu gan pret saviem priekštečiem, gan pēcnācējiem. Tāpēc referendumā balsosim PRET otru valsts valodu.

Kad referendumā dienā atvērti iecirkņi?

Vēlēšanu iecirkņi būs atvērti no pulksten

7.00 līdz 22.00

Kur atrodas vēlēšanu iecirkņi?

Daļa - turpat, kur Saeimas vēlēšanās, citi mainījuši savu atrašanās vietu.

Iecirkņu atrašanās vietas var noskaidrot Centrālās vēlēšanu komisijas mājaslapā

www.cvk.lv

vai zvanot pa CVK informācijas tālruni

67049999

Kas drīkst piedalīties?

Balsstiesīgie Latvijas Republikas pilsoņi no 18 gadu vecuma. Līdzī jāņem DERĪGA Latvijas pilsoņa pase. Citi dokumenti neder

Kur drīkst balsot?

Visā Latvijā, jebkurā vēlēšanu iecirknī

Kur balsot ārzemēs?

Jebkurā no ārvalstīs izveidotajiem vēlēšanu iecirkņiem 18. februārī, no pulksten 7.00 līdz 22.00 pēc vietējā laika. Informācija par iecirkņiem Centrālās vēlēšanu komisijas mājaslapā www.cvk.lv

Ko darīt, ja vēlētais nevar ierasties iecirknī?

Vēlētājiem, kuri veselības vai citu apstākļu dēļ nevar ierasties vēlēšanu iecirknī, jāraksta iesniegums, un vietējās vēlēšanu komisijas pārstāvji ieradīsies mājās. Iesniegums jāiesniedz tuvākajā vēlēšanu iecirknī. Iesniegumus pieņems katru dienu līdz 18. februāra plkst. 12.00. Vēlēšanu iecirkņi pirms referendumā dienas strādās četras stundas katru dienu, ar darba laikiem ieteicams iepazīties CVK mājaslapā www.cvk.lv vai zvanot pa informācijas tālruni

67049999

Kāda ir iesnieguma forma?

Iesniegumu var rakstīt brīvā formā, obligāti norādot vēlētāja vārdu un uzvārdu, personas kodu, kā arī adresi, kurā vēlētājs atrodams. Iesniegumu drīkst uzrakstīt un iesniegt vēlēšanu iecirknī arī vēlētāja uzticības persona.

Ko darīt, ja redzat pārkāpumus?

Par pārkāpumiem referendumā norisē ziņojiet, iesniedzot sūdzību iecirknī uz vietas, ko fiksē vēlēšanu komisijas sekretārs vēlēšanu gaitas žurnālā. Gadījumā, ja vēlēšanu komisija atsakās pieņemt sūdzību, telefoniski jāvērsas novada vai pilsētas vēlēšanu komisijā vai Centrālajā vēlēšanu komisijā, pa tālruni

67049999

Lesim kopā, apvienosim spēkus, piedalīsimies!

Artis Kampars
Vienotības
ģenerālsēkretārs

Sava valsts ar pašu vēltu pārvaldi ir Latvijas tautas izvēle un privilēģija. Lai arī politiskās partijas ar saviem darbiem ne vienmēr spējušas gūt atbalstu sabiedrībā, tomēr atbilstīgo valsti pieredze liecina – nav cita ceļa uz labklājību kā vien līdzdalība un iesaistīšanās mūsu valsts politikas veidošanā. *Vienotība* ir pierādījusi spēju apvienot un izlēmīgi rīkoties valstij grūtos brīžos,

tomēr uz priekšu varam virzīties, vienīgi apvienojot spēkus, daudz vairāk domu un pieredzes liekot vienkopus.

Vienotībā jau ir iesaistījušies dažādu tautību cilvēki visā Latvijā, un esam pārliecināti – tas ir tikai sākums. Sabiedrībā atzīta, plaši pārstāvēta un demokrātiska organizācija, ar kuru lepojas ne tikai tās biedri – mūsu skaidri noteiktais mērķis. Tas sas-

niedzams vienīgi ar padarītiem darbiem, tāpēc referendumā PRET divvaldību mūsu cilvēki novados ir gatavi aktīvi līdzdarboties.

Ir ziema, tāpēc ne katram ir viegli nokļūt līdz referendumā vēlēšanu iecirknim. Partijas *Vienotība* reģionālo nodaļu cilvēki ir gatavi jums palīdzēt gan nokļūt referendumā dienā vēlēšanu iecirknī, gan arī pirms referendu-

ma nogādāt Centrālajā vēlēšanu komisijā jūsu iesniegumu par balsošanas organizēšanu jūsu dzīvesvietā.

Ja dodaties ceļā un mašīnā ir brīva vieta, lūdzu, piezvaniet tuvākajiem kaimiņiem, pavaicājiet, vai kādu nevajag aizvest līdz pagasta centram, kur 18. februārī izšķirsies latviešu valodas liktenis. Tieši tā balsošanas dienā rīkosies *Vienotības* biedri visā Latvijā.

VIENOTĪBA jums palīdzēs nokļūt vēlēšanu iecirkņos. Zvaniet! Nāciet!

Autobusus organizē:

VIENOTĪBAS JŪRMALAS NODAĻA

Kontaktpersonas: Jolanta Eihentāle, tel. 26457530
Karīna Palkova, tel. 27862990
Vilmārs Freimanis, tel. 25885886

Autobusu braukšanas grafiks uz vēlēšanu iecirkņiem Jūrmalā

Reisi	Laiks	Pieturvietā
1.	10.00	Buļļu ciems (Jūraslīcis Lielupē)
	10.07	Kalpaka un Bulduru pr. krustojums (Bulduri)
	10.14	Lielupes vidusskola (Lielupe)
2.	11.30	Dārzu un Ģertrūdes ielas krustojums (Melluži)
	11.37	Zemeņu un Sūnu ielas krustojums (Melluži)
	11.44	Labklājības pārvalde (Asari)
3.	12.30	Valtera pr. un Piekraustes ielas krustojums (Valteri)
	12.37	Valtera pr. un Dāvju ielas krustojums (Asari)
	12.44	Veidenbauma un Cīruļu ielas krustojums (Vaivari)
	13.01	SOC Sloka
4.	14.00	Jaunķemeri (sanatorijas autobusa pietura)
	14.07	Ķemeri
5.	15.30	Jūrkalnes un Mežmalas ielas krustojums (Sloka)
	15.37	Krastciems
	15.44	Valtera pr. un Piekraustes ielas krustojums (Krastciems)
	16.01	Slokas un Dārzu ielas krustojums (Druvciems)
	16.08	Dārzu un Ģertrūdes ielas krustojums (Melluži)
	16.15	Labklājības pārvalde (Asari)

Autobusi būs nodrošināti arī atpakaļceļam.

VIENOTĪBAS KANDAVAS NODAĻA

Kontaktpersona:
Inga Priede, tel. 29417255
Cēres pagasta vēlēšanu iecirknis
10.00 Kandavas stacija-Cēre
11.00 Cēre-Kandavas stacija
10.35 Korģelciems-Cēre
11.15 Cēre-Korģelciems
Matkules pagasta vēlēšanu iecirknis
10.00 Ploči-Kogulji-Matkule
11.20 Matkule-Kogulji-Ploči
10.30 Skaldes-Ķempji-Arāji-Kroķi-Noras-Matkule
11.45 Matkule-Noras-Kroķi-Arāji-Ķempji-Skaldes
11.15 Meiri-Graudi-Matkule
12.20 Matkule-Graudi-Meiri
Vānes pagasta vēlēšanu iecirknis
10.00 Rudeņi-Vāne
11.00 Vāne-Rudeņi
10.40 Varieba-Aizupe-Vāne

11.20 Vāne-Aizupe-Varieba Zemītes pagasta vēlēšanu iecirknis
12.00 Grenču skola-Zemīte
12.35 Zemīte-Grenču skola Zantes pagasta iecirknis
13.20 Doktorāts-Zante
15.15 Zante-Doktorāts
14.20 Jaundzirās-Bērznieki-Mazzante-Zante
15.35 Zante-Mazzante-Bērznieki-Jaundzirās
15.00 Miezāji-Zante
15.50 Zante-Miezāji
Kandavas pagasta vēlēšanu iecirknis
12.00 Mustene-Valdeķi-Kandava
13.00 Kandava-Valdeķi-Mustene
12.40 Griepciems-Rūmene-Kandava
13.25 Kandava-Rūmene-Griepciems

VIENOTĪBAS TALSU NODAĻA

Organizē bezmaksas autobusus referendumā dienā Talsu, Dundagas, Rojas un Mērsraga novada iedzīvotājiem nokļūšanai vēlēšanu iecirkņos.
Kontaktpersonas:
Dāvis Kalmanis, tel. 29161081
Gatis Vjaters, tel. 29479356.

Par transporta iespējām un iesniegumu par balsošanas organizēšanu dzīvesvietā nogādāšanu vēlēšanu iecirknī:

VIENOTĪBAS SALASPILS NODAĻA

Kontaktpersona: Ansis Grantiņš, tel. 26469212

VIENOTĪBAS DOBELES NODAĻA

Kontaktpersona: Kaspars Ļaksa, tel. 63725386

VIENOTĪBAS JELGAVAS PILSĒTAS NODAĻA

Kontaktpersona: Aigars Rublis, tel. 63024074

VIENOTĪBAS JELGAVAS NOVADA NODAĻA

Kontaktpersona Elejas pagastā: Ilze Upeniece, tel. 28601555

Kontaktpersona Glūdas pagastā: Vismants Valts, tel. 26247252

Kontaktpersona Jaunsvīrlauka pagastā: Ināra Mālkalne, tel. 27114820

Kontaktpersona Kalnciema pagastā: Anita Leitāne-Osīte, tel. 22330437

Kontaktpersona Lielplatones pagastā: Imants Striška, tel. 29608268

Kontaktpersona Līvberzes pagastā: Zane Leimane, tel. 27782828

Kontaktpersona Platones pagastā: Daila Undzēna, tel. 29176517

Kontaktpersona Sesavas pagastā: Ināra Mālkalne, tel. 27114820

Kontaktpersona Svētes pagastā: Velga Sutena, tel. 29211926

Kontaktpersona Valgundes pagastā: Kristīne Trauliņa, tel. 27892532

Kontaktpersona Vilces pagastā:

Madars Lasmanis, tel. 29111236
Kontaktpersona Vircavas pagastā: Jānis Ozoliņš, tel. 29564363

Kontaktpersona Zaļenieku pagastā: Jolanta Indriksone, tel. 29984875

VIENOTĪBAS IECAVAS NOVADA NODAĻA

Kontaktpersona: Astrīda Vītola, tel. 26105868

VIENOTĪBAS JĒKABPILS NODAĻA

Kontaktpersona: Alfons Žuks, tel. 26308473

VIENOTĪBAS GARKALNES NODAĻA

Kontaktpersona:
Elga Liepiņa, tel. 29100784

Gunārs Bērtulsons, tel. 29840709

Alberts Krūmiņš, tel. 28320140

VIENOTĪBAS LIEPĀJAS NODAĻA

Kontaktpersona: Ivars Ķervis, tel. 29139665

VIENOTĪBAS SAULKRASTU NODAĻA

Kontaktpersona: Normunds Līcis, tel. 29237265

VIENOTĪBAS IKŠĶILES NODAĻA

Kontaktpersona: Dace Kizino, tel. 26661675

VIENOTĪBAS OGRES NODAĻA

Kontaktpersona: Valda Gaile, tel. 29466688

VIENOTĪBAS PĻAVIŅU NODAĻA

Kontaktpersona: Aigars Lukss, tel. 29413507

VIENOTĪBAS BAUSKAS NODAĻA

Kontaktpersona: Raimonda Ribikauska, tel. 29754627

VIENOTĪBAS MADONAS NODAĻA

Kontaktpersona: Daiga Elga Ābola, tel. 26522313

VIENOTĪBAS VENTSPILS NOVADA NODAĻA

Kontaktpersona: Oskars Junkars, tel. 29490559

VIENOTĪBAS SILDUS NODAĻA

Kontaktpersona: Didzis Koneševskis, tel. 29262033

VIENOTĪBAS MĀRUPES NODAĻA

Kontaktpersona: Leons Rožickis, tel. 29488555

VIENOTĪBAS INČUKALNA NODAĻA

Kontaktpersona: Arvīds Blaus, tel. 29244106

VIENOTĪBAS TUKUMA NODAĻA

Kontaktpersona: Dace Lebeda, tel. 26015593 vai 63124125

Iesniegumus par balsošanas organizēšanu dzīvesvietā nogādās vēlēšanu iecirknī:

VIENOTĪBAS GULBENES NODAĻA

Kontaktpersona: Andis Caunītis, tel. 26411722

VIENOTĪBAS LIMBAŽU NODAĻA

Kontaktpersona: Juris Žuriņš, tel. 29124302

VIENOTĪBAS ĶEKAVAS NODAĻA

Kontaktpersona: Ginta Logina, tel. 29345606

e-pasts: ginta.logina@kekava.lv

VIENOTĪBAS VALMIERAS NOVADA NODAĻA

Kontaktpersona Burtnieku novadā: Edvīns Straume, tel. 29417127

Kontaktpersona Mazsalacas novadā: Juris Pilsētnieks, tel. 26691447

Kontaktpersona Kocēnu novadā: Anita Rumbiņa, tel. 28305743;

Valērijs Viļčinskis, tel. 29247246

Kontaktpersona Valmieras pilsētā:

Andris Kabraks, tel. 29213240;

Ilze Karsa, tel. 26422193;

Jānis Siliņš, tel. 29429959;

Valērijs Viļčinskis, tel. 29247246

VIENOTĪBAS RĒZEKNES NODAĻA

Kontaktpersona: Līvija Plavinska, tel. 29468107